

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, občanské sdružení, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem Foersterova 712, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **2) Město Litoměřice**, se sídlem Mírové nám. 15/7, Litoměřice, **3) Povodí Labe, s. p.**, se sídlem Víta Nejedlého 951, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2007, čj. 98435/ZPZ/2007//ODP-123-07, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2008, čj. 15 Ca 155/2007 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost ze dne **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Městský úřad Litoměřice, odbor životního prostředí (orgán ochrany přírody), povolil rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005, čj. ŽP/2798/A/05, za tam stanovených podmínek kácení vyjmenovaných dřevin v rámci realizace stavby „II/247 – Přivaděč k průmyslové zóně Prosmky I. část“, v prostoru Písečného ostrova v katastrálním území Litoměřice, podle předložené dokumentace. Současně uložil žadateli (Ústecký kraj) povinnost vysadit náhradní dřeviny podle předložené projektové dokumentace a po dobu pěti let zajistit následnou péči o nově vysázené dřeviny ve stanoveném rozsahu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2006, čj. 1728/ZPZ/05/ODP-123-06, odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu ochrany přírody zamítl.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem ze dne 11. 4. 2007, čj. 15 Ca 125/2006 - 56, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v dalším řízení rozhodnutím ze dne 28. 5. 2007, čj. 98435/ZPZ/2007//ODP-123-07, změnil rozhodnutí orgánu ochrany přírody tak, že výrok rozhodnutí rozčlenil na část I., kterou za stanovených podmínek povolil kácení vyjmenovaných dřevin, a na část II., v níž uložil žadateli provedení náhradní výsadby vyjmenovaných dřevin včetně stanovení podmínek k tomuto provedení.

II.

Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 11. 6. 2008, čj. 15 Ca 155/2007 - 66, zamítl.

Krajský soud mj. odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001 (č. 379/2004 Sb. NSS), a ze dne 19. 6. 2007, čj. 5 As 19/2006 - 59, a konstatoval, že žalobce jako občanské sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a může účinně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce naopak není oprávněn namítat porušení jakýchkoli hmotných práv, a soud k jeho námitkám nemůže posuzovat soulad rozhodnutí s hmotněprávními normami. Krajský soud proto uvedl, že se nemůže zabývat námitkami, v nichž stěžovatel tvrdil, že ostatní účastníci nebyli řádně seznámeni s podklady napadeného rozhodnutí, ani námitkami proti výroku rozhodnutí týkajícími se nesprávnosti, neurčitosti a chybné specifikace dotčených pozemků. Důvodem předcházejícího zrušujícího rozsudku nebyla podle krajského soudu neurčitost výroku o náhradní výsadbě, ale zjištění, že žalovaný se těmito aspekty ve vztahu k rozhodnutí orgánu ochrany přírody v původním rozhodnutí vůbec nezabýval. V novém rozhodnutí však žalovaný tyto nedostatky napravil a výrok přímo změnil, své rozhodnutí pak dostatečně odůvodnil. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2007, čj. 15 Ca 125/2006 - 56, bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, zatímco rozhodnutí orgánu ochrany přírody zůstalo tímto rozsudkem nedotčeno, neboť k pochybení, které bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí, došlo až při přezkumu výroku o náhradní výsadbě dřevin v rámci odvolacího řízení. Žalovaný vycházel ze stavu, který tu byl před vydáním předchozího rozhodnutí, proto po vydání zrušujícího rozsudku nemohl ve věci rozhodnout správní orgán prvního stupně (orgán ochrany přírody).

Krajský soud neshledal porušení procesních práv žalobce ani v namítaném porušení práva na vyjádření se k podkladům nového rozhodnutí před jeho vydáním. Toto právo náleží podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), účastníkům řízení pouze ve vztahu k nově pořízeným podkladům rozhodnutí. V nyní posuzované věci však žalovaný po vydání zrušujícího rozhodnutí žádné další podklady nepořídil, proto mohl po zrušení rozhodnutí krajským soudem vydat nové rozhodnutí, aniž by postupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se nemůže dovolávat práva vyjádřit se k podkladům pro nové rozhodnutí ani na základě starého správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení), neboť podle něj se postupuje pouze tehdy, bylo-li rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému projednání před účinností nového správního řádu (§ 179 odst. 1 správního řádu). Krajský soud uzavřel, že žalovaný se řídil jeho právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku a všechny chybějící údaje jsou již v žalobou napadeném rozhodnutí obsaženy.

Závěrem krajský soud konstatoval, že námitky o nedostatečnosti náhradní výsadby žalobce vznesl poprvé při ústním jednání dne 11. 6. 2008, tj. po marném uplynutí lhůty k podání

žaloby, resp. k jejímu doplnění, podle § 71 odst. 2 s. ř. s., a proto se jimi krajský soud nemohl věcně zabývat. Dále upozornil, že předmětem řízení je rozhodnutí o povolení kácení dřevin, proto nelze posuzovat rozhodnutí o odepření informace o životním prostředí související se stavbou přivaděče k průmyslové zóně, ani důkazy vztahující se k předpokládané intenzitě zatížení stavby motorovými vozidly.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu a podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel především namítl, že žalovaná vycházela z nesprávného skutkového stavu a z nesprávného dokazování, což se projevilo v nesprávných právních závěrech. Žalovaný se podle jeho názoru „*vůbec nezabýval zásadní skutečností v řízení a v souladu s právními předpisy nechránila zájmy státu a společnosti fyzických a právnických osob*“. Jako zaváděcí a zmatečné označil tvrzení žalovaného [pozn. NSS: *stěžovatel jej označil jako „Správa chráněné krajinné oblasti České středohoří“; přičemž Nejvyšší správní soud poznamenává, že tento subjekt se v daném řízení vůbec neřizuje. Pravděpodobně je myšlen krajský soud*], že by mohl namítat nezákonnost správního rozhodnutí, jen pokud by tvrdil, že byla zkrácena jeho procesní práva. Porušení hmotných práv, jejichž nositelem je stěžovatel, § 65 odst. 2 s. ř. s. ze svého zákonného dopadu nevylučuje. K odkazu krajského soudu na soudní rozhodnutí z roku 2004 a 2007 stěžovatel podotkl, že judikáty jsou právně nezávazné a přednost má vždy aktuální právní norma a konkrétní skutkové a právní okolnosti jednotlivého případu.

Dále stěžovatel namítl, že se krajský soud nezabýval námitkou, již stěžovatel poukázal na porušení § 23 a § 33 odst. 2 správního řádu. Žalovaný neseznámil stěžovatele ani jiného účastníka řízení s podklady nového rozhodnutí ve věci, a tito neměli možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí. Nelze tvrdit, že nebyly-li pořízeny nové podklady, stěžovatel ztratil právo na vyjádření se k věci před vydáním nového rozhodnutí.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu i to, že se nezabýval otázkou nicotnosti výroku žalovaného. Podle stěžovatele je výrok rozhodnutí nicotný, protože nespécifikuje pozemky, které jsou dotčeny kácením dřevin a náhradní výsadbou, ale určuje zcela jiný pozemek p. č. 2662/1, na kterém nejsou a nikdy nebyly žádné dřeviny, na které se vztahuje povolení ke kácení [pozn. NSS: *stěžovatel konkrétně uvedl „na které bylo vydáno stavební povolení ke pokácení dřevin“*]. Uvedený pozemek je vodní tok řeky Labe, který je vzdálen od Písečného ostrova minimálně 10 m. Výrok přitom musí jednoznačně specifikovat příslušné pozemky a musí obsahovat i geometrický plán a další zákonné náležitosti, aby z něj jednoznačně vyplynulo, jaká práva a povinnosti se konkrétně stanovují.

Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se málo zabýval námitkou nedostatečné a nepřiměřené náhradní výsadby. Náhradní výsadba nespĺnila z kvalitativního a kvantitativního hlediska zákonnou podmínku náhrady ekologické újmy za vykácené dřeviny. Stěžovatel se dovolal ochrany přírody podle článku 35 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a ochrany ohrožených druhů rostlin a živočichů podle článku 35 odst. 3 Listiny. Uvedl, že krajský soud se těmito otázkami nezabýval, přestože rozhodnutí orgánu ochrany přírody vybočilo z mezí

správního uvážení a jeho vydáním byl porušen § 3 odst. 4 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („dále jen „správní řád“) [pozn. NSS: tento správní řád již v § 3 neobsahuje odstavce 4 jehož porušení stěžovatel namítá]. Dále stěžovatel konstatoval, že rozhodnutí žalovaného vykazuje značné množství právních vad. Žalovaný se neřídil právním názorem krajského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku a výrok jeho rozhodnutí zůstal obsahově totožný. Žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neboť vůbec neposuzoval závažnost důvodů pro zásah podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tímto postupem porušil nejen práva stěžovatele, ale i všech občanů přílehlého okolí. Stěžovatel dále doplnil, že žalovaný svými rozhodnutími porušil zákon o ochraně přírody a krajiny, vybočil ze zákonných mezí správního uvážení, nezjistil spolehlivě skutkový stav věci a rozhodl o umístění stavby do biotopů zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů.

Závěrem stěžovatel krajskému soudu vytkl nedostatečné vypořádání se s námitkou týkající se bezdůvodného odeprání práva na informace o životním prostředí, přestože podle něj souvisí s předmětem řízení.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Usnesením ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 35/2008 - 89, Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného kasační stížnosti odmítl.

III.2

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. K jednotlivým námitkám zejména připomněl, že vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin provedl orgán ochrany přírody v dostatečné míře specializovaným pracovníkem. Dále poukázal na skutečnost, že odeprání informace se týká jiného řízení a jiného subjektu než je žalovaný.

III.3

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III.4

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v daném případě byla žaloba věcně projednána, a proto kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, nepřichází pojmově v úvahu. Tento důvod je u kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu z povahy věci vyloučen, neboť dopadá pouze na taková rozhodnutí, jimiž se řízení před krajským soudem končí, ovšem nikoliv věcným rozhodnutím. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je pak ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Za kasační důvody proti rozhodnutí soudu ve věci samé tedy v nyní posuzované věci přichází v úvahu pouze kasační důvody definované v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Stěžovatel zejména namítl, že krajský soud [pozn. NSS: stěžovatel jej označil jako „Správa chráněné krajinné oblasti České středohoří“, viz pozn.výše] posoudil nesprávně rozsah jeho aktivní

žalobní legitimace, kterou zredukoval na možnost tvrzení porušení stěžovatelových procesních práv, přičemž se nepřipadně odvolal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že jakkoliv v českém právním řádu nepůsobí rozsudky jako precedent ve smyslu závazné normy pro rozhodování v obdobných případech, odráží námitka stěžovatele určité nepochopení funkce judikatury. Přes nedostatek formální závaznosti má i v českém právním řádu rozhodovací činnost soudů význam překračující její závaznost v konkrétní rozhodované věci. Pokud by soudy předchozí judikaturu zcela ignorovaly, pak by se dostávaly do rozporu s hodnotami právní jistoty, předvídatelnosti práva a ochrany důvěry v konzistentní soudcovské rozhodování [srov. např. Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R. (eds.) *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*, Praha, 2006, Auditorium, str. 113 an.]. Rozhodnutí vrcholných soudů, jakkoliv nemají precedenční účinky, je třeba respektovat v případech, kdy soud posuzuje skutkově i právně analogickou věc. Třebaže jde o rozhodnutí v jednotlivé konkrétní věci, zpravidla působí i jako interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech. Podpořil-li proto krajský soud své právní závěry v konkrétní věci odkazy na přílehavou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, lze jeho postup označit naopak za žádoucí. Nejvyšší správní soud tedy neshledal stížní námitku důvodnou.

V této souvislosti stěžovatel krajskému soudu vytkl i nesprávné posouzení rozsahu jeho žalobní legitimace. Krajský soud vyslovil její nedostatek ve vztahu k námitkám stěžovatele zpochybňujícím dostatečné seznámení se ostatními účastníky řízení s podklady napadeného rozhodnutí a dále k námitkám zpochybňujícím výrok rozhodnutí z hlediska správnosti, určitosti a specifikace pozemků dotčených rozhodnutím žalovaného.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto závěry krajského soudu k rozsahu žalobní legitimace, vycházející z § 65 odst. 2 s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, č. 825/2006 Sb. NSS, či přímo ve vztahu ke stěžovateli ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78 a ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92, www.nssoud.cz), byly správné a v souladu se zákony i s mezinárodními závazky České republiky. Je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí především potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel, který je občanským sdružením, neměl žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohl být proto zkrácen na svých hmotných právech. Stěžovateli však zákon přiznává postavení účastníka v řízení o ochraně přírody a krajiny (§ 27 odst. 2 správního řádu, § 70 a 71 zákona o ochraně přírody a krajiny), jakkoliv by jinak účastníkem takového řízení nebyl (§ 27 odst. 1 správního řádu), aby v něm prosazoval a obhajoval zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí. Stěžovatel se však může účinně domáhat ochrany jen proti tvrzenému porušení těch vlastních práv, na nichž byl zkrácen. Krajský soud proto správně posoudil žalobní námitky zpochybňující dostatečné seznámení se ostatními účastníky řízení s podklady napadeného rozhodnutí jako námitky, které stěžovateli nepřísluší. V rozsahu, v němž stěžovatel namítl porušení svých procesních práv, se krajský soud jeho námitkami zabýval. Porušení procesních práv stěžovatele podle § 36 odst. 3 správního řádu krajský soud neshledal, neboť právo na vyjádření se k podkladům nového rozhodnutí před jeho vydáním přísluší účastníkům pouze ve vztahu k nově porýzeným podkladům rozhodnutí. Žalovaný však po zrušení svého původního rozhodnutí krajským soudem žádné nové podklady nepořizoval. Žalovaný v souladu se právním názorem krajského soudu, který zavázal žalovaného

ke konkretizaci povinnosti náhradní výsadby za pokácené dřeviny, v napadeném rozhodnutí upřesnil počet a druh náhradou vysazených dřevin, podle projektu vegetačních úprav. Tento projekt byl podkladem již pro předcházející rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud pak neshledal stížní námitku důvodnou.

Namítl-li stěžovatel porušení hmotných práv, tj. skutečnosti zpochybňující výrok rozhodnutí z hlediska správnosti, určitosti a specifikace pozemků dotčených rozhodnutím žalovaného, odkazuje Nejvyšší správní soud na své závěry, které vyslovil k otázce hmotněprávních námitek občanských sdružení v soudním řízení.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v námitce, podle níž se krajský soud nezabýval otázkou nicotnosti výroku napadeného rozhodnutí. Nicotnost správního rozhodnutí zkoumá krajský soud z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), přičemž krajský soud výslovně konstatoval, že nedostatky vyvolávající nicotnost rozhodnutí v posuzované věci neshledal. Dále krajský soud uvedl, že případná nesprávnost, neurčitost či chybná specifikace dotčených pozemků by mohla představovat porušení zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí, nikoliv však porušení procesních práv stěžovatele. Nejvyšší právní soud pouze pro úplnost dodává, že pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti rozhodnutí již ve své judikatuře rozlišil, a na tuto judikaturu pro stručnost odkazuje [srov. např. rozsudek ze dne 15. 12. 2005, čj. 1 Afs 130/2004 - 90 (www.nssoud.cz), rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96 (č. 793/2006 Sb. NSS) nebo rozsudek ze dne 18. 11. 2003, čj. 2 Afs 12/2003 - 216 (č. 212/2004 Sb. NSS)]. Přitom je nutné zdůraznit, že nicotným je pouze ten správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí nelze považovat. Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelem namítané nedostatky napadeného rozhodnutí, spočívající v nepřesnostech v označení pozemku s výskytem dřevin, u nichž bylo (jmenovitě) povoleno kácení, nemohou nicotnost tohoto rozhodnutí založit.

Dále Nejvyšší správní soud nepřítakal námitkám, podle nichž žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského soudu, vyslovený ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud tímto názorem zavázal žalovaného ke konkretizaci povinnosti uložené náhradní výsadby za pokácené dřeviny. Nejvyšší správní soud připomíná, že § 8 odst. 1, věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny, svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování, zda povolí kácení dřevin, určitý prostor pro vlastní úvahu a tuto skutečnost musí správní soudy respektovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 4 As 10/2007 - 109, www.nssoud.cz). Výtky stěžovatele, že stanovená kompenzace ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin uložením přiměřené náhradní výsadby není dostatečná, proto nemohou zpochybnit správní úvahu orgánu ochrany přírody do té míry, aby bylo možné usuzovat na vybočení z mezí tohoto uvážení. Posouzení rozsahu a kvality stanovené náhradní výsadby nebylo úkolem krajského soudu, který měl posuzovat především zákonnost rozhodnutí orgánu ochrany přírody, a to pohledem možných zásahů do procesních práv stěžovatele. Žalovaný v bodu II. odůvodnění svého rozhodnutí konkrétně uvedl druhy a místo náhradní výsadby a stanovil k tomu podmínky. Nejvyšší správní soud se pak shoduje s krajským soudem v závěru, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostal povinností uloženým mu dříve závazným právním názorem krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že byl zkrácen na právu na příznivé životní prostředí. Takové právo mu totiž jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže a náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (srov. č. 379/2004 Sb. NSS). Tento závěr zastává i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97 (<http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že článek 35 Listiny základních práv a svobod, zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí

a přírodních zdrojů, nelze vztahovat na právnické osoby, neboť článek 35 Listiny hovoří o právu na příznivé životní prostředí, jako právu příslušejícím pouze fyzickým osobám, které na rozdíl od právnických osob podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. Namítl-li stěžovatel porušení hmotných práv či práv jiných subjektů předmětného správního řízení nebo občanů přílehlého okolí, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry, které vyslovil k otázce postavení občanských sdružení v soudním řízení. K této námitce Nejvyšší správní soud dále připomíná § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel tuto námitku nevznášel v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření [§ 71 odst. 2 s. ř. s.], proto se jedná z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného vypořádání žalobní námitky týkající se odepření práva na informace o životním prostředí. Krajský soud uvedenou námitku správně posoudil jako nepřijatelnou, neboť nesouvisí s předmětem daného řízení, a navíc nebyla vznesena v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Obdobně Nejvyšší správní soud nemůže přihlídnout k námitce o umístění stavby do biotopů zvláště chráněných druhů a rostlin, protože nebyla uplatněna v žalobě, ale až v kasační stížnosti, tedy po vydání rozsudku krajského soudu, který jí tak nemohl zabývat. Jedná se o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takové důvody kasační stížnosti jsou nepřijatelné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu